

[Poul Hansen (Kalundborg).]

vil de reagere, og det vil mange Gange blive en Reaktion mod selve Forsvaret og Forsvarstanken. Jeg tror, at Mandskabet, naar det vender hjem, vil tage denne Indstilling med sig ud blandt Befolkningen, og at dette set fra alle Synspunkter vil være uheldigt, tror jeg det er overflødigt at sige noget nærmere om. Jeg vil kun fremhæve, at det netop i den nuværende Overgangssituation vil være særligt uheldigt, og det kan maaske oven i Købet gaa saa vidt, at det kan gøre det vanskeligt efter saglige Synspunkter at naa frem til en ny Forsvarsordning, hvis der af de Aarsager, jeg her har nævnt, skabes en Stemning derimod.

Jeg indrømmer, at de Betragtninger, som jeg her har gjort gældende, aldeles ikke er nye, og at Befalingsmændene altid har haft og altid vil have et særligt Ansvar paa dette Omraade, men naar jeg har nævnt det, er det, fordi jeg finder, det er uheldigt, om der netop i den nuværende flydende og vanskelige Overgangstid skulde rejse sig en almindelig Stemning mod det Forsvar, som vi efter min Overbevisning maa have i den kommende Tid. Selv om jeg er ganske overbevist om, at de allerfleste Befalingsmænd fuldt ud forstaar det Ansvar, de staar med, har jeg dog alligevel villet benytte Lejligheden til at understrege det.

I Forbindelse med denne Omtale af Forhold vedrørende Militæret er der en anden Ting, jeg kunde ønske at sige. Man ser nu og da i Pressen i Øjeblikket den Anskuelse fremsat, at der for Tiden anvendes alt for store Beløb til militære Anskaffelser. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen var for lidt siden inde paa Betragtninger, der i hvert Fald gik lidt i samme Retning. Efter det, der foreligger for mig, maa jeg betragte denne Anskuelse som forkert. Men for at man i det hele taget ogsaa i Offentligheden kan diskutere dette Forhold med Udbytte, maa man have et fast Grundlag at gaa ud fra, og jeg vil derfor spørge den højtærede Forsvarsminister, om det ikke vil være muligt her i Tinget at gøre Rede for disse Forhold.

I det hele taget er det uheldigt, naar den offentlige Debat ikke har visse uomtvistelige Kendsgerninger at gaa ud fra. Dette gælder ogsaa, synes jeg, i et andet Forhold, som har været draget frem, bl. a. af Partiernes Ordførere ved denne Debat, nemlig Samhandelen med England. Jeg gaar ud fra, at vi snart faar en Redegørelse for bl. a. de seneste Forhandlinger i England, og jeg kunde ønske, at der herunder blev redegjort for et særligt Forhold, der efterhaanden

spiller en vis Rolle i Diskussionen baade Mand og Mand imellem og i Pressen. Jeg tænker paa den Tilbøjelighed, der er opstaaet til at lægge Ansvar for den saakaldte Valutapukkel paa England, derved at man siger, at de engelske Eksportører har praktet os daarlige Varer paa og for langt uforholdsmæssig høje Priser derfor; altsaa der skulde ikke blot være Tale om visse uheldige Ting i selve Forhandlingerne, men der skulde ogsaa være Tale om rent ud sagt en daarlig Behandling. Det er efterhaanden ved at være saadan, at man i hvert Fald i en vis Del af Pressen betragter den daarlige Behandling som en Kendsgerning, efter at visse Enkelteksempler er draget frem. Jeg kunde ønske, at vi ogsaa fik dette belyst af det høje Ministerium paa en saadan Maade, at vi dels fik bestemte konkrete Oplysninger at gaa ud fra, dels fik en, om jeg saa maa sige, ansvarlig Bedømmelse af Forholdet. Jeg tror, det vilde virke heldigt for den Sanering af den offentlige Debat, som der i hvert Fald fra visse Sider udtales Ønske om.

Thisted Knudsen: Jeg vil gerne henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa et Forhold vedrørende Medhjælperloven. Der er ingen Tvivl om, at Virkningerne af de nuværende unormale Beskæftigelsesforhold i stærkeste Grad i den senere Tid er følt af Landbruget. Fra alle Egne foreligger der saaledes Beretning om, at det har været umuligt for Landbruget i Sommer at skaffe sig den fornødne faste Arbejdskraft. Dette skyldes ikke, at der de paagældende Steder har været noget i Vejen, hverken med Lønnen, Kosten, Boligen eller Arbejdsvilkårene, men ganske simpelt, at denne Arbejdskraft ikke har været til at opdrive.

Under saadanne Forhold er det i særlig Grad foruroligende, at det i ikke ringe Grad er blevet Skik, at en Del af Landbrugets Medhjælpere, og for øvrigt ogsaa andre, ikke tager det givne Ord til Husbonden højtideligt. Det er desværre ikke ualmindeligt, at unge Medhjælpere, der har indgaaet Halvaarsfæste, ganske roligt uden at sende Afbud og uden lovlig Grund udebliver fra deres Pladser paa det Tidspunkt, da de havde lovet at komme. Jeg har saaledes i min Forretning de to sidste Skiftedage haft 30 Tilfælde, hvor Husbonden har henvendt sig til mig og meddelt, at den Medhjælper, han havde fæstet, ikke havde indfundet sig. En saadan Adfærd bringer Husbonden i en meget vanskelig Situation. Han har maaske udvalgt denne Medhjælper mellem mange andre, nu kommer han ikke, og Husbonden